

Paraules de benvinguda al Claustre universitari a càrrec del Rector Llorenç Huguet

Senyores i senyors claustrals, Molt Honorable President del Govern de les Illes Balears, Il·lustríssim Senyor President del Consell Social, Honorable Senyora Presidenta del Consell Insular de Menorca, Il·lustríssim Senyor Batlle de Ciutadella, Honorables i Il·lustríssimes autoritats, Amigues i amics,

Avui celebrem un dels actes de més llarga tradició universitària acollint com a nou membre del Claustre el baríton Joan Pons Álvarez.

Les paraules introductòries del doctor Ramon Puigjaner i la brillant *laudatio* de la padrina, doctora Mercè Gambús, m'exoneren d'haver de recórrer la biografia del nou doctor, com també la seva coneguda i destacada personalitat m'estalvia un recorregut dels seus mèrits artístics.

No obstant això, voldria remarcar algunes circumstàncies, per mi singulars, que m'acompanyen en aquesta rebuda d'un personatge tan il·lustre i que ja ha estat cridat a la immortalitat en el camp de la interpretació musical.

La primera és la feliç circumstància que dos menorquins, un ciutadellenc i un ferrerenc, fills d'un ciutadellenc i un alaiorenc que compartiren caserna a Fornells en temps de guerra, ens trobem a la nostra roqueta per segellar un compromís de futur amb la nostra universitat; per fer-la més gran i més universal, però jo, des de l'admiració per ser vós qui sou i ser com sou.

Sou un exemple de fortalesa perquè heu aconseguit les fites més difícils i us heu convertit en un dels millors barítons, si no el millor, del món. Però sobretot sou la persona sensible i carregada d'humanitat que tots els que som aquí hem pogut i sabut apreciar.

La segona és que per aconseguir el que sou heu experimentat la cruesa de l'acudit menorquí: «aquest al·lot serà cosa si se'n va fora». Un acudit que vaig escoltar un dia fosquet, plujós i fred, a Ferreries, després d'haver-vos escoltat en una actuació de la Capella Davidica, quan jo era estudiant de l'institut d'aquí, a Ciutadella, i vós aquell al·lot de veu portentosa que sobresortia cantant la cançó «Els llagosts quan són vinguts...».

Qui ho va dir malauradament ja no hi és, perquè avui podria corregir el que després va afegir: «millor que no se'n vagi, perquè si se'n va ja no tornarà».

Heu anat a fora, heu triomfat, però sempre heu tornat.

Només vós, i na Niní, sabeu quants de sacrificis, quants de moments de solitud, quants de plors no compartits dels vostres fills, quantes mirades d'enveja, quants de neguits i quantes nits d'èxits; però tots nosaltres sabem que han valgut la pena, i us agraïm, cada vegada, que torneu. Quan torneu per retrobar els vostres carrers de jocs d'infantesa, saludant la vostra gent; quan torneu per viure i reviure Sant Joan a Ciutadella i també els *jaleos* del matí de Sant Bartomeu a Ferreries; quan torneu a Menorca encara que només sigui per sentir-vos més a prop dels humans que dels déus.

I una altra singularitat que molt m'agrada és que avui, davant la proposta de la nostra universitat, hàgiu acceptat de voler formar part del seu Claustre i amb la humilitat dels grans, que sempre ens heu demostrat, sigueu ara aquí honorant-nos per l'honor que hem volgut lliurar-vos. I també perquè estic segur que ha de significar la continuïtat d'una entranyable i fructuosa relació i col·laboració amb la nostra universitat, que ja es duu a terme des de fa temps amb la nostra coral.

En nom del Claustre de la Universitat de les Illes Balears, siau benvingut com a nou membre i conservau en la vostra memòria aquest senzill, però sincer, acte de reconeixement a la vostra obra de present aclaparador i de futur previsiblement farcit d'èxits amb la vostra bella veu; al temps us agraïm que hàgiu volgut honorar la nostra universitat amb la vostra acceptació i presència i, per què no, amb el crit del vostre pit que serà gemec, que serà encant, que serà polít, que serà cant per a tots els vostres amics.

Per molts d'anys, Joan, i moltes gràcies.